Ч. 258 Пятниця 17 (29) падолиста 1895 Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

З Ради державної.

Вчерашне засїданє Палати послів було знову бурливе і знову через антисемітів минуло одно засїданє без всякої користи. Сим разом ходило антисемітам о то, щоби дати доказ, що дїйстно так як они то сперву говорили в день незатвердженя Люеґера бурмістром була цїла залога віденьска сконсиґнована і що бюро кореспонденцийне не хотїло принимати депеш подаючих вість о незатвердженю вибору Люеґера. Хід дебати на вчерашнім засїданю був такий:

Правительство предложило проєкт закона о управильненю платнї урядників при універзитетских і полїтехнічних бібліотеках. Платня тих урядників має бути зрівнана з платнею урядників державних відповідної ранґи. — Пос. Тишковский зложив приречене посольске, а пос. Едльбахер зложив мандат з причини слабого здоровля.

Міністер справедливости відповідаючи на інтерпеляцию пос. Пацака в справі конфіскати бесїд, виголошених в Радї державній, а друкованих в ґазетах, сказав, що зі взгляду важности сеї справи зажадав рішеня найвисшого трибуналу. — Пос. Айм інтерпелював правительство в справі участи урядників приватних в анкетї для обезпеченя.

На питанє пос. Турнгера, чи комісия прасова буде в найблизшім часї склакана для розслїдженя внесеня Пацака в справі знесеня стемпля ґазетного, відповів предсїдатель комісиї др. Копп, що доси не було засїданя комісиї, компетентного до виданя правосильної ухвали. Теперішна хвиля не єсть для тої справи догідна; може бути, що в дорозї компромісу дасть ся щось осягнути.

Відтак розпочала ся нарада над проєктом закона в справі запомоги державної в сумі 400.000 зр. для поданя помочи остаючим в нуждї. Промавляло кілька бесїдників, а відтак перервано дебату. Наступила справа виданя судови пос. Рольсберґа. Комісия промавляла против виданя а Рольсберґ сам жадав, щоби єго видати; ухвалено внесенє Рольсберґа.

Тепер слїдувала справа виданя судови пос. Люеґера за оскорбу чести. Комісия для ненарушимости посольскої предкладала внесенє, щоби видати єго судови, позаяк нема причини припускати, щоби предложене обжалуванє було безосновне або тенденцийне. Палата ухвалила внесенє комісиї 120 голосами против 51.

Пос. Шайхер поставив пильне внесенє, щоби вибрати комісию з 18 членів, котра би розслїдила справу сконсиґнованя залоги віденьскої того дня, коли стало звістне незатвердженє вибору пос. Люеґера і справу неприниманя депеш в урядї телєґрафічнім і здала о тім справу Палатї.

Президент міністрів ґр. Бадені відповів: Можу завірити вис. Палату, що правительство не жадало від властий войскових нїякої асистенциї і то нїколи, від коли оно взагалї стоїть при кермі держави. Також і власти войскові не заряджали того дня анї часткової анї повної готовости і взагалї нїякої, виходячої поза рами щоденних потреб. Ґр. Бадені звернув відтак на справу незатвердженя Люеґера і сказав, що правительство в сїй справі не мало зовім на оцї особистого моменту, лиш спосіб, в який Люеґер виступає в житю політичнім. Правительство держить ся тої засади, що треба увзглядняти лиш публичне становище кождого чоловіка в політицї. Коли не уміємо удержати різкої ріжницї межи публичним а приватним житєм, то зробимо шкоду цїлому публичному житю, ба, навіть самому парляментаризмови. Що же дотичить справи задержуваня депеш, то слїдство показало, що в однім урядї телєґрафічнім дїйстно задержано чотири депеші, а причиною того була каридостойна цікавість одної телєґрафістки і невиразний зміст депеші. Виноватих укарано.

Опісля промавляли ще посли Штайнер і Люеґер. Сей послїдний доказував, що Палата послів повинна старати ся розвідатись на певно, чи згаданого дня було войско сконсиґноване, чи нї, бо доси стоять против себе два противні мнїня. Палата відкинула однакож пильність внесеня 153 голосами против 52. — Перед голосованєм прийшло було ще до острої перепалки межи пос. Кравзом а антисемітами Шайхером і Шнайдером. Кравз висказав своє невдоволенє з того, що антисеміти роблять в Палатї крики а Шайхер крикнув до него: Мовчи жидику! Ти жидівский наймите! Бо ти прецї нїчого лїпшого. — Президент завізвав опісля пос. Шайхера до порядку. На то відозвав ся Шнайдер: Завізвіть лїпше до порядку Кравза, того жидівского наймита! — Президент: Я просив би вас дуже, щоби ви хоч трохи чемнїйше промавляли. Не дивниця, що поза парляментом дає ся почувати якась одичілість, коли навіть тут в такім тонї промавляє ся і то перед цїлою Палатою. (Голосні оплески і крики антисемітів.) — Люеґер: Президент не має права нікого оскорбляти. Екселенция нехай памятає, що й він обовязаний до чемности навіть на тім підвисшенім кріслї президиальнім. (Антисеміти потакують. Голоси обуреня в цїлій

---

2)

На склонї житя.

(Сїльский образок І. Ґрдіни. — З ческого.)

(Дальше).

І богато материй шукаючи своїх дїтий, а довідавши ся, що они разом з иншими на приходстві, вертало спокійно до дому.

— Там они під добрим доглядом, там я о них не бою ся.

Коли-ж настав вечер, входив сьвященик між малу дітвору.

— Ну, дїти, вже час вам іти на вечерю. Завтра по школї знов тут прийдїт. Скоро вже смеркнє. Особливо ти Кириле. Тобі далеко, маєш доброї пів години до дому, а не погадаєш, що сонце вже давно за горами та що мусиш відтак іти сам полем. Тодї спішиш ся, утомиш ся і можеш легко заведужати. — Іди, хлопче, іди виспи ся, щобись міг завтра прийти вчасно служити до служби божої.

Кирило, хлопець з чорним волосєм і здоровим лицем, взяв торбу з книжками на плече, поцїлував пан-отця в руку і побіг до сусїдного села Тужетина.

Була то опущена сирота, той Кирил. Нїкого не мав крім дїда, котрий удержував ся з рознощеня писем. Богато дїтий ходило в Тужетина до Каменицї до школи, але Кирило не ішов з ними нїколи; рано виходив скорше — служив до служби Божої пан-отцю, а домів вертав пізнїйше — належав до товариства дїтий, котрих провідницею була Клярка з приходства.

І так він лише задля Клярки опустив тужетиньских товаришів а ходив радше сам вечером до дому. Певне тому, що була сиротою як і він, липнув до неї з такою дитинною любовю. В бігу був все при єї боцї, при забавах давав їй найлекші загадки, найгарнїйші імена і певне був би й не погадав на дім, коли би пан-отець не був кождого вечера відсилав дїтвору до дому.

А що-ж коли настали цьвіти і ягоди! Вчасним ранком вже був Кирило на приходстві з китицею хороших рож і узликом червоних ягід, аж Марта дивувала ся як красно они в тутешних лїсах ростуть.

Кирило полюбив Клярку як сестру — і коли-б мав сестру, то лиш так міг єї любити.

II.

— Мій Боже, хто би то сказав, що ми вже на каменицкім приходстві пять лїт! — сказала раз Марта з глубоким вздохом. — Справдї і в недостатку утїкає той час як вода. Заки оглянемо ся, поробляють ся з нас старцї і старушки!

— Ба, чи ще! І менї так видає ся, як коли-б то було вчера — притакнув сьвященик. — Коли чоловік бачить ту молодіж кождого дня, то навіть не замічає, що она росте як з води, подивись лише на Клярку. Ще нема їй дванайцять лїт, а вже виросла як тополя. Як раз гадаю, що зробимо з нею. Не хотїв би я брати єї зі школи, доки буде хотїти учити ся. А Клярка має спосібности. Однако для тутешної школи она вже за велика. Подай менї, Марто, ту книжку зі стола — не ту, тоту меншу — там маю спис шкільних дїтий, подивлю ся, котрі того року виходять зі школи. — Ну, тота лишить ся вже при господарстві — ся має піти до Нїмеччини — той має учити ся на огородника — того хотять дати до семинарії — а Кирило? В недїлю говорив я з молодим господарем Замецким з Тужетина, казав, що возьме Кирила до служби. Дасть єму заки лекшу роботу а як буде дужчий, то повірить єму пізнїйше і конї. Бідний Кирило! плакав, як діставав сьвідоцтво при відходї, питав ся, хто буде менї замість него служити до служби і хотів знати, де піде Клярка до служби. Я сказав єму, що не буде служити, що по вакациях піде до школи в Празї. Доки жию буду єї підпирати, а де не стане гроший, поможе добре слово. Маю в Празї кількох заможних шкільних товаришів — они на мою просьбу дадуть часом Клярцї обід даром. Коли я єї взяв в свою опіку, то мушу о неї старати ся. Маєтку їй лишити не можу, то сама Марто знаєш. Клярка буде мати лише то, чого в школї научить ся.

І дїйстно. Коли минуло лїто, пішов пан-отець до Тужетина і попросив Замецкого, щоби

Палаті; робить ся страшенний шум і крик.) — Коли відтак настав спокій президент завізвав Люеґера до порядку і сказав до него: Можу вас завірити, що не буду учити ся від вас чемности. — Люеґер: Завізвіть тепер самі себе до порядку. Нам не заімпонуєте! (Антисеміти: Так єсть!)

Опісля інтерпелював пос. Люеґер президента, як стоїть справа заостреня реґуляміну і відчитав статию з антисемітскої ґазети в справі краху на віденьскій біржи, доказуючи, що пос. Раппапорт поінформував Банк для країв коронних. — Пос. Раппапорт відповів зараз, що о тім всім з нікім не розмавляв і що згадана статия єсть простою клеветою.

По залагодженю порядку дневного закрито явне засїданє, а відбуло ся тайне над інтерпеляцією в справі антисемітскої відозви виборчої. Коли міністер Ґляйспах відповів, що готов зараз дати відповідь на інтерпеляцию, запротестували антисеміти против того, а міністер згодив ся дати відповідь на слїдуючім засїданю.

Перегляд полїтичний.

Остаточний результат виборів до ческого сойму представляє ся так: Ческих послів 97; з тих 89 Молодочехів, 2 Старочехи, 2 аґрарці, 1 поступовець. Нїмецких послів 69; з тих 53 лїбералів, 15 антилїбералів, а то: 2 християньско-социяльних, 2 народовці, що були на лїсті лїбералів і 11 з нїмецкої партиї людової.

Цікаву історию о Люеґері розповідає віденьска N. fr. Montagspresse. Згадана ґазета каже, що Люеґер готов був приняти посаду віцебурмістра, але під услівєм, що бурмістром був би вибраний якийсь Штробах, чоловік, що правда розумний і умірений антисеміт але не маючий великих здібностий, а котрого можна би було опісля дуже легко позбути ся. Клюб антисемітский хотів знов щоби вибрати дра Купку, але Люеґер тому спротивив ся, бо Купка міг би був стати ся небезпечним его соперником.

З Константинополя доносять, що в Трапезунтї настало оногди велике занепокоєнє, позаяк звідтам відплили російскі кораблї, а могометани заняли грізну поставу. Конзулї пішли тогди до ґубернатора і зажадали поруки, що християнам нїчого не стане ся. То само зробили і амбасадори в Константинополи.

До Daily News доносять з Одеси, що головного команданта кавказкої армії ґен. Шереметева покликано нагло до Петербурга. Се нагле покликанє поясняють собі в Тифлїсї загальним положенем в Малій Азиї і становищем Курдів. — Pol. Corr. дістала знов з Петербурга вість, після котрої Росия не думає відлучити ся від спільного дїланя з державами европейскими.

НОВИНКИ

Львів дня 28 падолиста 1895

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила на засїданях з дня 18 і 25 падолиста с. р.: 1) Іменувати учителями в народних школах: Кс. Андрія Стецка римо-кат. катихитом в 6-клясовій школї мужеській в Самборі, Корн. Лїщиньского управителем 2-клясової школи в Наконечнім ад Яворів, Винк. Онисимова учителем в Княгининї кольонії, Кипр. Вербяньского старшим учителем 5-клясової школи мужеской в Мостисках, Дим. Пигута молодшим учителем 3 клясової школи в Тернополи, Теод. Витковицку старшою учителькою 5-клясової школи женьской в Кутах, Ом. Федусевича учителем в Росохачи; 2) перемінити одноклясові народні школи: в Підгайчиках Юстинових, в Торскім і в Грушові на двоклясові від 1 лютого 1896.

— **Нові суди.** Як ми вчера донесли, приказав п. Міністер судівництва отворити два нові суди повітові, а то в Огинії і Підволочисках. До суду в Огинії будуть належати громади: Бабянка, Грабич, Красилівка, Криве, Криветули старі, Огинія, Угорники, Виноград, Ворона, Заківці, Богородичин, Гостів, Константинівка, Тарявиця, Голоскѣв, Молодилів, Пайдорф, Скопівка і Струпків. До суду повітового в Підволочисках будуть належати громади: Чернишівка, Дорофіївка, Качанівка, Камінки, Мислова, Оріхівці, Підволочиска, Росохуватець, Староміщина, Супранівка, Задншівка, Богданівка і Коршилівка. Час коли тї суди мають розпочати свою дїяльність буде оголошений пізнїйше.

— **Загальні збори товариства „Просьвіта“** порішив головний видїл скликати на день 31 сїчня 1896 р. Рано о 8 ій годинї відправить ся богослуженє поминальне за упокій голови товариства дра Ом. Огоновского і померших членів товариства. О 10-тій годинї рано розпічнуть ся збори в салї „Народного Дому“ з звичайним порядком дневним.

— **Нові філії „Просьвіти“** засновують ся в Борщеві і в Бережанах.

— **Куриер сьв. Отця,** що привезе Впреосьв. кардиналови Сембратовичеви кардинальский бірет, прибуде сими днями до Львова і замешкає в палатї митрополичій. Тим курирем буде офіцир папскої ґвардиї Петромаркі. Він забавить у Львові кілька днів і возьме участь в ловах на дики, котрі то лови будуть для него устроєні в добрах Впреосьв. Митрополита в Підлютім. По від'їздї курира до Риму, виїде Впреосьв. Митрополит до Відня, де єму другий делеґат сьв. Отця вручить кардинальский капелюх. Сей капелюх вложить сам Цїсар Впреосьв. Митрополитови на голову в двірскій каплици.

— **Зміни територияльні в галицких судах.** Громада Зарубинцї вилучена з судового округа в Грималові, а приділена до суду повітового в Скалатї. Громади Сухівцї і Шелпаки вилучені з округа суду повітового в Збаражи, а приділені до суду в Новім Селї.

— ***Жертви „краху“.*** В понедїлок по полудни на валах гетьманьских у Львові, де розсїла ся львівска „чорна“ біржа, прийшло до поважнїйшого збіговища, так, що аж полїция мусїла вмішати ся в справу. Великі товпи спекулянтів добивали ся до льокалю контори „Ґольдштерн і Левенгерц“, допоминаючи ся виплати своїх гроший, зложених там на проценти, але поки-що мусїли відійти з нїчим, бо контора відмовила виплати. Ще в суботу платила фірма 20 прц. зложених у неї капіталів, а в понедїлок вже й того не могла зробити. Пасиви фірми „Ґольдштерн і Левенгерц“ мають виносити сотки тисячів; скілько, не знати на певно, бо одні говорять о пів міліонї, а инші аж о півтора міліона зр. Фірма вела торговлю збіжем і оковитою, а при тім принимала вкладки ощадности, даючи навіть шість процент. В послїдних часах мала фірма великі страти в торговли збіжем, млини парові фірми в Сокали і Новій Гребли намололи муки, але не було більшого обороту в продажи, відтак фірма потерпіла була перед кількома роками

відвіз завтра своїми кіньми Клярку і еї малу випраку, на дворець до Перуца.

— Відвезу пан-отче. Вже по жнивах, а орати ще час. Конї й так надто збутнїли би, стоячи дармо в стайни. А ти, Кирилку, зладь той лїпший віз і сьвяточну упряж, поїдемо завтра до Перуца.

— До Перуца? — З ким?

— З пан-отцем і з Кляркою. Поїдуть до Праги.

— Клярка до Праги —

І Кирилко сумно надів шапку і вийшов на двір, щоби взяти ся до працї. Коли иншим часом був би з тим за хвилю готов, але нинї? Не міг нїчого найти, глядав якої річи і ходив довкола неї. Та й що тут дивувати ся? Заплакане око не добре бачить. Ба, анї пан-отця не бачив, коли той відходив від Замецкого. Хотів щось переказати Клярцї. — Е! Повість їй то завтра.

З рана по снїданю запряг Замецкий молоді конї, сїв з Кирилом на візок і дав єму перший раз поводи до рук.

Як тїшив ся Кирило на ту хвилю, коли перший раз буде поводити кіньми, але нинї нїчо его не тїшило. І коли-б не було Замецкого, були би єму конї утїкли в поле.

За хвилю були в Каменици — за пів години від'їздили до Перуца.

На переді сидів Кирило з Замецким, з заду Клярка з вуйком сьвящеником.

Конї бігли як сполошені, лиш кілька слів вимівив за цїлу дорогу селянин з пан-отцем, лиш кілька разів оглянув ся Кирило на Клярку. Був саме найвисший час, коли приїхали до двірця. Поїзд вже надходив від Вербна. Пан-отець віскочив, за ним Клярка, а Кирило взявши малий еї куферок ішов за ними на перон.

За той час заїхав поїзд перед стацию.

Клярка з вуйком скоро вступили до ваґона. Кирило подав їм куферок, хотів ще подати своїй шкільній подрузї руку, але немилосердний кондуктор замкнув дверцї, хотів їй сказати „їдь з Богом, щаслива дорога!“ але машина засвистїла і поїзд рушив.

Довго стояв хлопець на перонї, дивлячи ся за поїздом, але той скоро щез і лише смуга чорного диму вказувала напрям, куди він пігнав ся. Там щезла також та, з котрою довгі лїта разом забавляли ся, до котрої привик як до сестри.

Замецкий мусїв добру хвилю стояти перед двірцем, заки Кирило вернув ся.

— Де ти так довго сидиш?

— Я дивив ся за поїздом.

— Чого ти такий сумний — що тобі?

— Нїчого, я затужив по Клярцї.

Мало то дитиняче серце говорити неправду?

З Перуца їхали кроком. Чого спішити, конї й так упріли.

— Ну, Кирилку, чому ти нараз так стишив ся?

— Не знаю, що маю говорити, ґаздо. — Поїдемо завтра знов по нашого пан-отця на дворець?

— Бачиш, я був би на то на смерть забув. Певне що поїдемо. Коли ми его відвезли, то мусимо й назад привезти. Лише що завтра поїдеш сам, я мушу їхати до Лїбоховиць. З кіньми можу ся чей вже на тебе спустити?

— О, певне, я вже тепер знаю, як маю їх тримати і як вимінати на дорозї.

А як зачудував ся каменицкий пан-отець, коли на другий день вийшов з ваґона на перукім двірцї і побачив, що на дорозї стоїть Кирилко з кіньми.

— Ти чей не ждеш тут від вчера, хлопче?

— Нї, я перед хвилею приїхав.

— По мене?

— Так. Будьте ласкаві, сїдайте.

— Але, але! Я ще не питав Замецкого, що я єму винен за одну їзду, а вже знов —

— За першу нїчого, пан-отче, а друга то додаток — сьміяв ся Кирилко.

— Так казав Замецкий?

— Нї, але коли би що жадав від вас, скажу єму, щоби собі стягнув то з моєї заслуженини.

— Ти дїйстно зробив би так? З тебе був би лихий господар.

— Иншого не віз би я за дармо, але Клярку —

Сьвященик усьміхнув ся з вдоволеннєм і сїв на віз, Кирилко взяв поводи і бич до рук і пoпереганяв всї повози і вози, які їхали дорогою.

— Поволи, хлопче! Як би стало ся яке нещастє, то вина упаде все таки на мудрїйшого. Поволи!

Кирилко послухав, аж коники почули себе обидженими, що тї задні вози знов їх переганяють. Але мусїли слухати, Кирилко також слухав.

— Ага, от був би забув. Клярка велить тебе поздоровити, а як буду до неї писати, то й ти маєш також приписати ся, чи здоров і як тобі.

Кирилко щасливо усьміхнув ся.

— Писати? А коли пан-отче?

— Або-ж ти не маєш в тиждни нї хвилї вільної?

— Лише в недїлю, а тодї іду до церкви.

більші страти в торговли збіжем в Росиї і ще їх доси цїлковито не вирівнала, а вкінци добив еї крах біржевий, в котрім прийшлось її брати участь з більшою квотою. Всї ті причини склали ся на се, що фірма застановила виплати. Вправдї львівскі інституциї фінансові, як банк гіпотечний, кредитовий і краєвий, заявили готовість піднятя акцию ратункову, але ще не знати, чи буде можна перевести санацию. Активи фірми суть покриті двома млинами паровими, якимсь селом і каменицею у Львові.

— **Холера.** З дня 25 падолиста остало було в лїченю разом 10 осіб недужих на холеру в заражених місцевостях; дня 26 с. м. занедужала одна особа, виздоровіла одна, померли три особи, а в лїченю остало ще сїм осіб. В ніякій новій місцевости холера не проявила ся.

— **Воробець в добровільній неволи.** Наочний сьвідок пише в „Дїлї“ о такім незвичайнім явищи: Приходжу онногди до одного дому тут у Львові, відвідити давних знакомих. Серед любої розмови з господарями бачу воробця, як собі свобідно лїтає по комнатї, скаче по помостї, злетить між нас на стіл, нї троха не полохаючись, то знов собі фуркне деинде. Зчудований питаю про того дивного воробця і довідуюсь цїкавійшу історию. „Наша старенька, покійна вже мама — кажуть — мала звичай, при відчиненім вікнї годувати воробцїв. Так они освоїлись, що прилїтали аж на вікно. Лучилось раз, що принесено до хати молодого воробчика, що випав з гнїзда, з ушкодженою ногою. Мати его вигоїла і пустила на сьвіт. Згодом один воробець — здогадуємось лиш, що той вигоєний — став крізь відчинене вікно навідуватись до хати: попоїсть, політає по хатї тай знов відлетить. Тамтої зими пересидів весь час у хатї. На весну вилетїв, звив собі гнїздо, але що днини по кілька разів навідував ся до хати попоїсти. Відтак прилетів раз до комнати з всею своєю молодою родиною — шестеро їх було — представив нам еї і знов відлетїли всї. В часї вистави два тиждні не прилїтав; потому знов навідав ся і гостював у нас по давньому. Але нинї вже в послїдне лїтав на волю: зачиняємо вікна на зиму, — бо у нас в зимі тяжко зимно, — полетить собі аж знов на весну“.

— **Продукция вина на сьвітї.** З нагоди послїдної вистави вин в Бордо, оголосило французке правительство урядові данї о продукциї вина на цїлім сьвітї. Загальна всесьвітова продукция має виносити 130 міліонів гектолїтрів річно, т. е. збільшила ся о кілька міліонів гектолїтрів в послїдних роках. Замітне те, що як раз фільоксера причинила ся посередно до збільшеня продукциї, бо в наслїдок знищеня старих виноградників, взяли ся люди в многих околицях енергічно до закладаня нових. Перше місце між краями, що управляють вино займає Франция, відтак іде Італия і Іспания, а Австро-Угорщина займає шесте місце. На сьвітовім ринку головне місце займають вина францускі, котрих є найбільше. В р. 1894 випродуковала Франция 89 міліонів гектолїтрів вина, Італия 24 міліонів. Найбогатшою на сьвітї околицею в виноградники есть департамент Ґарони, в полудневій Франциї, котрий випродукував в 1894 роцї червоного і білого вина 2,333.996 гектолїтрів. В тім департаментї ширить ся управа доброго вина з що раз більшою силою.

— **Заряд народної школи в Невочинї,** богородчаньского повіта, складає сердечну подяку Всч. о. М. Мотюкови, гр. кат. адмінїстраторови місцевому і пп. Вас. Говгері начальникови громади, та Теод. Говгері секретареви тої-ж громади за ревні і щирі заходи коло направи шкільного будинку, а крім того ще пп. Василеви і Теодорови Говгерам за дар 10 зр. на книжки для бідних учеників. — Від заряду школи в Невочинї. — *Андрохович*, учитель.

— **Зима.** В північній Італії панують тепер великі морози. В Піємонтї і Льомбардиї упали величезні маси снїгу, так, що зелїзнича комуникация мусїла бути застановлена.

— **Померли:** О. Антін Кульчицкий, парох в Бортниках, львівскої архиєпархії, минувшої суботи в 65-тім роцї житя, а 41-ім сьвященьства; — в Парижи славний французкий писатель драматичний Алекс. Діма в 71-ім роцї житя і Бартельмі Сен д'Ілер, визначний французкий муж державний і учений, в 90-тім роцї житя.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Віденъ 28 падолиста. В станї здоровля ґр. Таффого настало знов поліпшенє.

Білград 28 падолиста. В престольній бесїдї, котрою відкрито вчера скупштину, сказано, що відносини Сербії до всїх держав суть дружнї.

Льондон 28 падолиста. Правительство япаньске замовило в Нюкестль три нові кораблї панцирні.

Париж 28 падолиста. Правительство заявило вчера в палатї послів, що хоче виконувати всї права, виходячі з остаточного обсаджения Мадаґаскару. Внесенє пос. Ґрусета, щоби потягнути до одвічальности міністрів, котрі дораджували експедицию до Мадаґаскару, відкинено 480 голосами против 50.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Скольського і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Скольського і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він ріжнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Поїзд блискавичний до Львова 8·40 вечер, з Кракова 2·04 по полудни, з Відня 7·04 рано.

— То по церкві.

— Вертаю на полудне і годую конї.

— А пополудни?

— Тодї маю вільний час, але тодї вся челядь дома; хотїли би бачити, що я пишу і сьміяли би я мене.

— Правда. Але що мало писати пан-отче?

— Буду тобі проказувати.

І таки, як в недїлю Кирилко пообідав, вже не бачили его в Тужетинї аж вечером.

— Де ти був цїле пополудне? — питав Замецкий.

— В Камениці.

— Чей же не в гостинници?

— Нї, на приходстві.

— Я спитаю пан-отця.

— Питайте.

А коли Замецкий спитав сьвященика, чи правда, що Кирилко ходить до него кождої недїлї, посьвідчив старий пан-отець.

— Я его сам до того намовив, щоби вмість дармувати повтаряв собі дещо з тих малих відомостий, що винїс зі школи. Вправляє ся в рахунках і писаню. Приходить пополудни в недїлю, а вечером іде до дому.

Від того часу Замецкий не питав нїколи Кирила де був, хиба лише, що робить панотець.

III.

Минуло вісїм лїт. Клярка вернула вже торік з найлїпшими сьвідоцтвами в праских шкіл, вже торік була статною і хорошою дівчиною, що не один панич аж дух в собі запирав, дивлячи ся на еї гарну стать. А щож тепер — струнка як тополя при дорозї, хороша як рожа, весела як пташка, що лїтає в лузї.

А Кирилко? Хлопець як дубчак, змужнів, хороший як мальований.

А як був одїтий. Навіть тужетиньский управитель дібр не ходив так чисто як він. Скоро лише вечером верне від роботи, зараз миє ся, переодїває, чеше, як колиб Бог знає на яку авдиенцию мав іти.

Певне! Та ж не піде на приходство так, як прийшов з поля. Що сказали-б єму?

А на приходстві мусїв бути кождого вечера, хочби й не знати що було. Що погадав би собі пан-отець о нїм, гадав би що кудись волочить ся.

Або чи Клярка не підозрівалаб его, що любить иншу?

А любов між ними була найчистїйша, любов правдива, що виросла ще з дитинячих сердець. Коли Кирилко любив Клярку ще яко нерозумну школярку, то не мав би любити еї тепер, як она така мудра і красна?

Пан-отець знав о кождім кроцї, о кождім їх слові; не боронив їм любити ся, сприяв їм. Атже Клярка за всі лїта свого побуту на приходстві не прогнївала й одним словом свого старенького вуйка, а Кирило виріс же в его очах, а нїколи не чув о нім нїчого злого. Тужетин від Каменицї віддалений лиш о пів годин — дальше Кирило не був.

Старий сьвященик був щасливий і поволи забував на всю свою біду, коли в лїтні, теплі вечері сидїв на лавцї перед сїнями і глядїв на тих двоє молодих людий в альтанї. Все ще були як дїти: заєдно сьміяли ся, як за давних лїт, жартували, здоганяли ся, передирались. Клярка була мудра дївчина, Кирилко розумний і поважний, але як були разом, поводили ся заєдно як дїти. І на богато забав з дитинячих лїт пригадували собі. Тодї ще мали обоє ніжні, малі руки, але тепер? — Пан-отець добре бачив, що руки Клярчині могли сховати ся цїлком в руках Кирилка. Не однака праця, не однакі руки.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.